

Idet Flertallet har ment at burde afgive foranstaaende Betænkning over Forslaget til Rigsdagsbeslutning sammen med Betænkningen over Toldlovsforlaget, udtaler det den Forventning, at nærværende Forslag ikke fremmes videre, inden Toldlovsforlagets Skæbne er endelig afgjort, da det i Henhold til den foran givne Fremstilling maa afhænge heraf, hvorvidt Flertallet vil anbefale Rigsdagsbeslutningen til Vedtagelse eller indstille den til Forkastelse.

Et Mindretal (Naberg, Dinesen, Scharling og Thomsen) skal overfor den af Flertallet givne historiske Fremstilling af Forhandlingernes Gang og Resultat fremhæve, at den giver en meget ensidigt Billede af disse Forhold, der ere sete fra et bestemt, forudfattet Synspunkt. Det maa være tilfrætteligt at anføre et Par Exempler for at godtgjøre dette. Det bebreides saaledes Regjeringen, at den „først er kommen paa det Nene med sig selv, om den vilde eller ikke vilde søge en Traktat med Spanien paa det forlangte Grundlag, efter at denne Magt havde faaet sin nye Traktat med Sverig-Norge i Stand og var paa Veie til at komme overens med det tydske Rige.“ Den simple Sandhed er imidlertid den, at Regjeringen var fuldstændig paa det Nene med sig selv om, at den kun dersom det viste sig, at Spanien havde Udfigt til at sætte sine Fordringer igjennem hos vore Nabomagter, vilde gaa ind paa at binde vor Tarif ved en lignende Overenskomst, og af den Grund maatte trække Forhandlingerne ud, for ikke uden Nødvendighed at have bundet os, dersom det senere skulde vise sig, at det ikke lykkedes Spanien at faae Traktat med vore Nabomagter paa det af den opstillede Grundlag. Thi hvad der for os maatte være Hovedsagen, var, som nedenfor nærmere skal berøres, ikke at blive stillet ugunstigere end vore Naboer. Søvrigt maa det tilføies, at Regjeringen ikke, som Flertallet siger, udsatte Paabegyndelsen af Underhandlingerne, indtil Spanien „havde faaet sin nye Traktat med Sverig-Norge i Stand“; thi den 22de Januar 1883 erklærede Regjeringen sig villig til i Principet at antage den af Spanien foreslaaede Basis, da det nu (se Bilag A.) „begyndte at vise sig, at Sverig-Norge efter al Sandsynlighed vilde komme til Afslutning af en Traktat“, medens denne først blev afsluttet den 15de Marts s. A.

Et andet Exempel, som tjener til at belyse den eiendommelige Beskaffenhed af Flertallets historiske Fremstilling, afgiver følgende Passus: „Hvor svag vor Regjerings Stilling var under Forhandlingerne, fremgaar noksom af, at den ikke kunde opnaa noget Bederlag for sit Tilbud om at gaa ind paa Spaniens oprindelige, men senere opgivne Fordring om fuldstændig Toldfrihed for Salt, naar Spanien saa til Gjengæld vilde nøies med mindre Nedsættelser paa Vin og Sydfrugter“, thi umiddelbart efter tilføies der: „Med Hensyn til disse Artikler opnaaede vor Regjering vel et Afslag i Spaniens oprindelige Fordringer“. Den indre Modsigelse imellem disse to Sætninger søges hævet ved den yderligere tilføiede Paastand, at Spaniens oprindelige Fordringer „ses i det Hele at have været indrettede til at slaa af paa.“ Det er klart, at man ud fra denne Paastand vilde kunne reducere enhver som helst Indrømmelse, som vore Forhandlere maatte kunne have opnaaet af Spanien, til Intet; og Diemedet med den hele Fremstilling synes da ogsaa kun at være dette, at fremkalde det Indtryk, at Forhandlingerne have været daarligt førte fra vor Side. Sandheden er imidlertid den, som det fremgaar af Bilag A., at Regjeringen netop efter at have tilbagevist Spaniens Tilbud om at nøies med en Nedsættelse af Salttolden opnaaede at faae Vintolden drevet op fra 16 til 21 Pesetas — altsaa en Forhøielse af over 30 pCt. — samt at beholde frie Hænder overfor Vin paa Flasker. Hvorfra Flertallet veed, at Spanien paa Forhaand var villig til at gjøre disse Indrømmelser, er os ubekjendt, men ved uden videre at gaa ud fra denne Paastand vil man ganske vist naa at sætte de